

Som Finn Thomsen skriver i sin bog om skattereformen 1993:

»Ordet reform er værdiladet. Når vi hører udtrykket, ranker vi os og mærker historiens vingesus. Brandes anførte, at reformer indtræder dér, hvor bestående tilstands grundvæsen bliver bibeholdt og kun udviklet til retfærdigere former. Retfærdighed er menneskeværk og beror kun på beslutning. Skatteministeren er reformator. Det er hverken nemt eller taknemmeligt; det hører nu engang til reformators lod at få tjære at sejle i.«

Vi hører med andre ord her suset fra 1903 og rummelen fra 1922. Vi ser med bæven og respekt på reformerne fra 1938 og de stykvisse ændringer op gennem 1950'erne frem til kilde-skatteloven i 1967. Vi har stadig skattereformen fra 1987 i erindring, og endelig under den nuværende regering lykkedes det så at få udløst det opsparede lovgivningsbehov fra den tidligere regerings tid i forbindelse med skattereformen fra 1993.

Men siden har Folketinget været ramt af en ren reformitis. Ikke så snart var der gennemført reformer, før partierne stod i kø med forslag om nye, gennemgribende reformer. Og på skatteområdet har man efterhånden fået indtryk af, at når vi når frem til 1998, vil der herske almindelig skattepolitisk retsløshed og anarki, hvis vi ikke forinden har fået vedtaget en ny skattereform.

Men situationen er jo den, at det først er fra 1998, at den nuværende skattereform skal til at virke fuldt ud. Og fra Socialdemokratiets side mener vi, at der er behov for ro, og at vi ikke hele tiden skal udsætte borgerne og virksomhederne og for så vidt heller ikke skattemyndighederne for hyppige ændringer. Det giver en masse uro og usikkerhed blot at tale om reformer; kendsgerningen er, at der er behov for ro, så man kan træffe langsigtede beslutninger både i virksomhederne og for borgerne.

Med skattereformen i 1993 er der som fremhævet af såvel statsministeren som skatteministeren gennemført grundlæggende ændringer i skattesystemet. Skatten på arbejdskraft er afløst, indkomstbeskatningen er gjort mere retfærdig og homogen, og der er sket en øget beskatning af miljøbelastningen gennem de grønne afgifter. Med skattereformen er der skabt en indre sammenhæng i skattesystemet, som det for Socialdemokratiet er af vital betydning at fastholde.

Ordet neutralitet er ofte anvendt i denne forbindelse. Helt konkret betyder det, at skattereformen har sikret ensartede beskatningsvilkår, uanset om indkomst er optjent som løn, som udbytte, som fortjeneste ved salg af aktier eller som betaling for goodwill. Og beskatningen afhænger ikke af, om indkomsten er optjent som løn eller frynsegoder.

I et neutralt skattesystem kan erhvervsdrivende koncentrere sig om de forretningsmæssigt mest velfunderede transaktioner i stedet for de skattemæssigt mest fordelagtige.

Skattereformen skabte desuden et mere enkelt system, selv om det er svært at fastholde, for selv om alle taler om forenkling, reagerer alle særgrupper straks for at fastholde netop deres særfordele. Men sammen med neutralitetsbegrebet er det baggrunden for, at Socialdemokratiet fastholder, at ikke alle mulige skattesystemet uvedkommende problemer skal løses over skatten. Det giver uvilkårligt forvriddinger og skjuler de udgiftsmæssige belastninger, således som den nylige rapport om skatteudgifter i Danmark så udmærket viser.

Endelig betød skattereformen, at vi fik lukket en lang række huller i skattesystemet. Der havde i stigende grad bredt sig en tagselvboardsstemning, som var i færd med at underminere den almindelige tillid til skattesystemet.

At det er lykkedes at lukke hullerne effektivt, ses af udbudsmaterialet fra en skattearrangør. Man skriver:

»Denne skattereform fjernede næsten alle muligheder for at foretage skattebetingede investeringer. Da næsten alle kendte konstruktioner derved blev værdiløse, måtte næsten alle arrangører lukke deres forretning. Kun få af de ældste arrangører forsøger at fastholde deres markedsposition. X's virksomhed er en af dem.«

At virksomhedens fastholdelse af markedspositionen var en stakket frist, viser en politianmeldelse mod selskabets administrator, samtidig med at selskabets bestyrelsesformand er gået af.

Skattereformen virker altså. Skattegrundlaget er blevet bredere, hullerne er blevet lukket, miljøhensyn har gennem de grønne afgifter fået en fremtrædende rolle i skattesystemet, og marginalsatserne og lejeværdien er blevet nedsat.

Men det betyder ikke, at der ikke også løbende er gennemført justeringer. Ikke mindst som følge af internationaliseringen.

Den øgede skattekonkurrence er en stadig udfordring, ikke mindst på selskabsskatteområdet.